

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **V. K.**, nar. X, X,
zastoupené Mgr. Libuší Hrušovou, advokátkou, Veverkova 2707/1, 301
00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, IČ 70890366, Škroupova 1760/18,
301 00 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2020, č.j. PK-ŽP/28240/20,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 18. 11. 2020, č.j. PK-ŽP/28240/20, ZN/4551/ŽP/20 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo k odvolání žalobkyně v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), částečně změněno rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Městského úřadu Sušice, odboru životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 7. 2020, č.j. 2818/19/ZPR/Han (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku na úseku týrání zvířat podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon na ochranu zvířat“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 40 000 Kč (původně 50 000 Kč). Správní orgán I. stupně mj. konstatoval, že žalobkyně chovala 4 kusy koní tak, že mělo dojít k utrpení zvířat, protože z jiných než zdravotních důvodů omezovala výživu zvířat včetně napájení, když zvířatům „nepředkládala dostatečně vyváženou krmnou dávku, která byla nedostatečná z hlediska kvantitativního (množství) i kvalitativního (minerální látky)“, tudíž „koně byli ve špatném výživném stavu, který byl hodnocen stupněm 1-2 charakterizujícím výraznou vyhublost na devítibodové mezinárodní stupnici hodnocení tělesné kondice. Obratlové výběžky žebra, kyčelní kosti a kořen ocasu byly výrazně prominentní. Dále byl prominentní kostní podklad kohoutku, ramenního kloubu a krku. Chyběl veškerý podkožní tuk.“.

2. Žalobkyně se žalobou ze dne 3. 12. 2020 domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Zákon na ochranu zvířat upravuje mimo jiné požadavky a podmínky ochrany zvířat proti týrání. Správní řízení je upraveno správním řádem, řízení o přestupcích upravuje zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“).

[II] Žaloba

4. Žalobkyně byla toho názoru (bod III. žaloby), že ze strany správních orgánů došlo ke krácení jejich veřejných subjektivních práv. Žalobkyni bylo v rámci správního řízení predestřeno, že se jako povinný subjekt nesprávně stará o koně, kterých se, jak je uvedeno i v napadaném rozhodnutí, toliko jako bezprizorních starých kusů ujala a na své náklady se o ně začala starat. Pokud by se jich žalobkyně vůbec neujala a nechala by je bez pomoci, s největší pravděpodobností by tato zvířata posla hladem. Za této situace, kdy žalobkyně nebyla v době kontroly koní jejich vlastníkem, jak již v minulosti uváděla, nebyla ani povinna sledovat v rozhodném období, kdy byla prováděna prohlídka, jejich zdravotní stav či jim zajišťovat krmivo či jakoukoliv další péči. I přes to, že k tomu nebyla povinna, činila tak, a to na své náklady a zcela dobrovolně, toliko s ohledem na skutečnost, že není vůči zvířatům lhostejná. S ohledem na shora uvedené se nemohla žalobkyně přestupku dopustit, jelikož v daném případě není subjektem, který by se přestupku mohl dopustit. Žalobkyně nebyla v rozhodném období chovatelkou konů a ani jejich majitelem, a proto vůbec vůči ní nemělo být správní přestupkové řízení vedeno. Z jednání správních orgánů je však zřejmé, že vůči žalobkyni vedou dlouhodobý boj, snaží se vůči ní vést řadu přestupkových řízení, a ačkoliv např. ve věci nadepsaného soudu sp. zn. 57 A 45/2019 bylo rozhodnuto o nedůvodnosti konkrétního přestupkového řízení, zahájil správní orgán I. stupně vůči žalobkyni další nové přestupkové řízení. I ze samotného prvoinstančního rozhodnutí je zřejmé, že tento orgán používá svá dříve vydaná rozhodnutí jako šablony pro další řízení. Jak jinak by bylo možné vysvětlit, že se v případě koní v textu rozhodnutí objeví skot, který byl dříve projednáván v jiném správním řízení.
5. Žalobkyně byla dále toho názoru (body IV. a V. žaloby), že je zřejmé, že správní orgány vycházely zejména ze zápisu z kontroly na hospodářství žalobkyně ze dne 15. 5. 2019,

ovšem již zcela pominuly další kontrolu a její závěry ze dne 10. 7. 2019, při které již bylo zjištěno, že došlo k výrazné pozitivní změně v kondici koní.

6. Ve zprávě MVDr. Zeleného ze dne 29. 7. 2019 je uvedeno, že koně byli ve vztahu k jejich kondici zařazeni dle stupnice BCS do stupně 6 (hřebci), u klisen byla kondice mírně nižší – stupeň 4. To však v žádném případě neodpovídá tomu, že by jim měla být dávana nedostatečná dávka krmení. Mezi kontrolami neuplynulo výrazně dlouhé časové období, a proto nelze přisvědčit tomu, že by se jednalo toliko o nápravu na straně žalobkyně, ale jedná se o nesprávné primární posouzení stavu koní při prvotní prohlídce dne 15. 5. 2019. Žalobkyně se o koně stará řádně, a to nejen ve vztahu k množství krmení, ale i k zajišťování další péče o ně.
7. Z fotodokumentace, která byla na místě samém při kontrole provedena a která by měla být součástí spisového materiálu, vyplývá, že krmivo bylo na hospodářství žalobkyně přítomno v dostatečném množství a kvalitě.
8. I z vyjádření MVDr. Zeleného je zřejmé, že se koně při jeho návštěvě na pastvině volně pohybovali a neměli žádné známky onemocnění. Jejich srst byla lesklá, což opět svědčí o dobré péči o ně. Dle názoru MVDr. Zeleného nebyli koně v danou dobu vyhublí. Veterinář pak rovněž konstatoval, že se jedná o koně na dožití, starší 25 let. Z tohoto důvodu mohou mít také problémy s játry a ledvinami, což může zapříčinit jejich mírně sníženou kondici. Veterinář rovněž zjistil, že koně nejsou na nikoho registrováni, registraci se svolením žalobkyně zařídil a nechal na ni koně registrovat. V době první kontroly pracovníci KVS (Krajské veterinární správy – pozn. soudu) však koně na žalobkyni registrováni nebyli. Registrace byla provedena až dne 26. 7. 2019 inspektorem Ing. Šimou, který rovněž hodnocení kondice koní MVDr. Zeleným potvrdil jako správné.
9. Veterinář dále konstatoval, že koně jsou naprosto nezvladatelní, žijí volně bez zásahu člověka (při čipování museli být sedováni), žalobkyně je odčervuje na své náklady vhodným přípravkem Helmigal plv., který podává v krmivu, a na své náklady je nechala naočkovat proti tetanu vakcínou Cloteid, čímž koně získali dlouhodobou, resp. doživotní imunitu. Všechny tyto úkony svědčí o tom, že se žalobkyně o koně řádně stará a z jejího chování není možné dovodit naplnění znaků přestupku týrání zvířat.
10. Dle názoru žalobkyně i z předkládané zprávy MVDr. Zeleného vyplývá, že zvířata měla dostatek kvalitního krmení a prospívala. Obdobný závěr učinila i další kontrola KVS dne 10. 7. 2019, což jsou dva měsíce po první kontrole, ze které správní orgány dovozují přestupkové jednání žalobkyně.
11. Státní úředníci při kontrole dne 10. 7. 2019 konstatovali, že zvířata žalobkyně jsou v dobrém zdravotním i výživném stavu. Žalobkyně v této souvislosti uvedla, že krmivo v dostatečném množství i kvalitě měla zvířata i při první kontrole.
12. Nedobrý zdravotní stav některých zvířat byl dle názoru žalobkyně způsoben objektivními okolnostmi, které však žalobkyně nikterak nezpůsobila. V neposlední řadě žalobkyně odkázala nejen na své výpovědi v přestupkových řízeních, ale i na příkaz KVS č.j. SJS/2018/108462-P, ze kterého je patrný vřelý vztah žalobkyně ke zvířatům. Stejně tak je z tohoto příkazu patrné, že žalobkyně se o zdravá zvířata starala a stará řádně.
13. Žalobkyně tvrdila, že žalovaný nepřezkoumal dostatečným způsobem dodržení a splnění procesních podmínek pro vydání prvoinstančního rozhodnutí, když v žádném z napadených rozhodnutí není např. uvedeno, z jakého důvodu nebylo přihlédnuto ke

zprávě MVDr. Zeleného a zprávě KVS ze dne 10. 7. 2019, resp. z jakého důvodu tyto zprávy nevedly správní orgány k přehodnocení původního požadavku na vedení přestupkového řízení. Tyto zprávy jednoznačně potvrzují dobrý stav na hospodářství žalobkyně a svědčí o přijetí opatření směřujících k nápravě stavu zvířat. Takový nedostatek může mít vliv na nezákonný postup správního orgánu. Žalobkyně rovněž namítala, že žalovaný nepostupoval v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č.j. 1 As 165/2018-40, dle kterého je pro rozhodování správního orgánu rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, tedy poté, co byla vyhotovena zpráva z kontroly ze dne 10. 7. 2019, která již žádné nedostatky u žalobkyně neshledala. Výše uvedená zásada je přitom implicitně zakotvena ve správním řádu, zejména s přihlédnutím k § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4. Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí. Správní řád totiž nevylučuje, aby správní orgán v řízení o řádném opravném prostředku doplňoval prvostupňové rozhodnutí o další úvahy, či vyjasňoval již zjištěný skutkový stav obstaráním dalších důkazů [§ 90 odst. 1 písm. c)]. Za této situace proto měl žalovaný podrobit dalšímu zkoumání zejména zprávu z dané kontroly. Správní orgán pak rovněž nevyhodnotil ani námitky žalobkyně, které vznášela, jak ve vztahu k množství krmiva, tak námitky k samotnému stavu zvířat. Takový postup je v rozporu se základními zásadami správního řízení, jelikož správní orgán má zjišťovat všechny důkazy, které jsou jak v neprospěch, tak ale i ve prospěch obviněného z přestupku.

14. Kromě toho žalobkyně trvala na tom, že ve vztahu ke koním je proti ní vedeno jiné správní řízení – sp. zn. SVS/2020/045945-9, resp. SVS/2020/017979-P, ve kterém jsou projednávány totožné skutečnosti. S ohledem na zásadu *ne bis in idem* není možné žalobkyni ve dvou samostatných řízeních stíhat pro totožný skutek. Z tohoto důvodu bylo na místě tato přestupková řízení zastavit, jelikož jim předchází jiné řízení v rámci správního trestání, ve kterém se řeší totožná věc. Nicméně, žalobkyně i nadále trvala na tom, že shromážděné listiny samy o sobě neprokazují a nemohou prokázat spáchání přestupku tak, jak je jí kladen za vinu. Vyjádření MVDr. Zeleného, jakožto odborníka s letitou praxí, se jeví jako mnohem silnější a průkaznější než vyjádření pracovníků veterinární správy. Již jen skutečnost, že vyjádření těchto pracovníků je podkladem pro rozhodnutí v této věci, svědčí o tom, že je porušena zásada *ne bis in idem*, jelikož jedno vyjádření je použito jako důkaz v několika správních řízeních a jejich provázanost, resp. shodnost je více než zřejmá.
15. Žalobkyně byla toho názoru (body VI. a VII. žaloby), že s ohledem na okolnosti případu a na skutečnost, že v době mezi jednotlivými kontrolami učinila i další opatření směřující k odstranění případných vytýkaných nedostatků a prokázala, že se o zvířat stará vhodným a řádným způsobem, je výrok o její vině a o uložené pokutě nepřiměřeně přísný, přehnaně tvrdý a základním zásadám správního řádu a s. ř. s. odporující. Žalobkyně považovala uloženou sankci za zjevně nepřiměřenou, neadekvátní, přehnaně tvrdou a základním zásadám pro ukládání sankcí v přestupkovém řízení odporující, a to především s ohledem na konkrétní jednání, které je žalobkyni kladeno za vinu, okolnosti celého případu a její majetkové možnosti. Sankce je pro žalobkyni likvidační a může mít i negativní dopad na zvířata, jelikož při její úhradě nebude žalobkyně schopná zajistit si prostředky na nákup kvalitního a dostatečného krmiva. Sankce může žalobkyni zabránit v tom, aby prokázala, že se z vedeného řízení poučila. Rovněž tak je zřejmé, že uložená sankce byla stanovena téměř při samotné horní hranici zákonného rozpětí, a to aniž by pro takovýto postup byly

splněny základní předpoklady a zvláště za situace, kdy žalobkyně zcela jednoznačně napravila jí vytýkaný nežádoucí stav.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

16. Žalovaný se vyjádřil k věci v podání ze dne 12. 2. 2021, když nesouhlasil s názorem žalobkyně, že v daném případě nemohla být subjektem přestupku, neboť v inkriminované době předmětné koně nevlastnila.
17. Přestupku týrání zvířat se dle § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat dopustí fyzická osoba bez ohledu na to, jaký vztah má k přestupkem dotčeným zvířatům. Odpovědnost za spáchání tohoto přestupku zákon na ochranu zvířat nespojuje s určitou vlastností, způsobilostí či postavením ve smyslu § 12 přestupkového zákona, a není tedy třeba, aby pachatel byl tzv. zvláštním subjektem přestupku. Ač žalobkyně v inkriminovanou dobu koně nevlastnila, byla minimálně jejich chovatelkou ve smyslu § 3 písm. k) zákona na ochranu zvířat, jelikož se o tyto koně starala, což sama nepopírá. Byla tedy subjektem onoho přestupku, přičemž jeho spáchání jí bylo prokázáno (viz odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí a napadeného rozhodnutí).
18. Za nepřipadný považoval žalovaný odkaz na rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 A 45/2019, kterým nebylo rozhodnuto o nedůvodnosti přestupkového řízení v tehdy projednávané věci, nýbrž bylo jako nezákonné shledáno rozhodnutí o uložení zvláštního opatření dle § 28a zákona na ochranu zvířat. Proti samotnému rozhodnutí o přestupku (uznání viny za týrání skotu) žalobkyně samostatnou žalobou nebrojila.
19. Co se týče zjištění zlepšeného zdravotního stavu koní následnou veterinární kontrolou dne 10. 7. 2019, tuto skutečnost žalovaný zohlednil jako polehčující okolnost a snížil pokutu uloženou prvoinstančním správním orgánem. Nelze tedy souhlasit s názorem žalobkyně, že tyto skutečnosti byly žalovaným pominuty. Dle názoru žalovaného zlepšení zdravotního stavu koní mohlo být považováno toliko za polehčující okolnost, nikoli za skutečnost, že k týrání cca před dvěma měsíci nedošlo. Optikou žalobkyně by postrádalo smysl jakékoli projednávání přestupků, pokud dojde následně k nápravě pachatele. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tím, že by byla vůči žalobkyni porušena zásada *ne bis in idem*. Pokud se žalobkyně dopustila stejným jednáním více přestupků, přičemž každý z nich má v pravomoci projednat jiný správní orgán, pak je na místě, aby o těchto přestupcích příslušné správní orgány rozhodly.
20. Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením, že by uložená pokuta měla být nepřiměřená či likvidační. K uložení výši pokuty bylo přistoupeno zejména z důvodu, že za obdobné jednání (ve vztahu ke skotu) byla již žalobkyně pravomocně potrestána v minulosti. Nelze souhlasit ani s tím, že pokuta byla uložena při samotné horní hranici možné sazby. Za přestupek týrání zvířat bylo v době projednání přestupku možné uložit pokutu ve výši až 500 000 Kč. Žalobkyni uložena pokuta je nižší než desetina možné sazby stanovené zákonem na ochranu zvířat.
21. Ve zbytku žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstančního. Žalovaný byl přesvědčen, že rozhodnutí jsou věcně správná, přezkoumatelná a vydaná v souladu s dotčenými právními předpisy. V přestupkovém řízení byl zjištěn dostatečně stav věci a skutek, který byl kladen žalobkyni za vinu, jí byl prokázán.
22. Na podkladě výše uvedeného žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

[IV] Replika

23. Žalobkyně k vyjádření žalovaného učinila dne 8. 3. 2021 repliku, v níž zopakovala, že je přesvědčena o tom, že její žaloba je důvodná. Nadále namítala nedostatek své pasivní legitimace v přestupkovém řízení, přičemž argumentaci žalovaného v tomto směru hodnotila jako nepřiléhavou.
24. Žalobkyně zopakovala, že není fakticky možné, aby se koně za cca dva měsíce natolik výrazně změnili, resp. že by natolik výrazně došlo ke změně jejich stavu, a znovu zdůraznila obsah zprávy MVDr. Zeleného.
25. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že by svým jednáním dotčené koně týrala. Dle jejího názoru i z předkládané zprávy MVDr. Zeleného vyplývá, že zvířata měla dostatek kvalitního krmení a prospívala. Z těchto důvodů neměla být žalobkyně dle svého názoru vůbec uznána vinnou z předmětného přestupku.

[V] Rozhodnutí soudu

26. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
27. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
28. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
29. Jednání soudu se uskutečnilo dne 25. 1. 2023 ve 13:00 hod. Dostavil se k němu pouze žalovaný, žalobkyně ani zástupkyně žalobkyně nikoliv. Zástupkyně žalobkyně požádala písemností ze dne 19. 1. 2023 o odročení jednání z důvodů tvrzené kolize s hlavním líčením nařízeným u Okresního soudu Plzeň-jih na den 25. 1. 2023 od 13.00 hod. Soud však této žádosti nevyhověl, o čemž zástupkyni vyrozuměl písemností ze dne 20. 1. 2023 (doručeno dne 23. 1. 2023). Soud připomněl, že se jednalo již o druhou takovou žádost v krátkém časovém úseku. Písemností datovanou dne 30. 11. 2022 totiž zástupkyně žalobkyně požádala o odročení jednání ve věci tehdy nařízeného na den 14. 12. 2022 ve 13.00 hod. Důvodem byla kolize s jiným ústním jednáním, které bylo nařízeno na týž den u Krajského soudu v Praze od 10. 30 hod. (ve věci sp. zn. 20 Co 271/2022) a bylo nařízeno dříve než jednání nařízené Krajským soudem v Plzni. Soud této žádosti vyhověl a nový termín stanovil na den 25. 1. 2023, o čemž byla zástupkyně žalobkyně vyrozuměna dne 15. 12. 2022, kdy si předvolání k jednání vyzvedla z datové schránky.
30. Soud seznal, že o nařízení hlavního líčení na den 25. 1. 2023 od 13.00 hod. u Okresního soudu Plzeň-jih ve věci sp. zn. 24 T 38/2022 byla zástupkyně žalobkyně vyrozuměna až později, neb listina, kterou bylo z její strany nařízení hlavního líčení soudu prokazováno (= „Vyrozumění poškozeného o hlavním líčení“), byla datována až 21. 12. 2022. Na jednání nařízené u Krajského soudu v Plzni tak bylo třeba hledět jako na jednání nařízené dříve (ostatně, ani v žádosti o odročení jednání nebyl tvrzen opak).
31. Soud dále, krom data nápadu jím projednávané věci, zdůraznil i to, že může k odročení jednání přistoupit z důležitých důvodů, příp. též tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhnou (§ 50 soudního řádu správního). Shoda účastníků řízení na odročení jednání nebyla v tomto případě soudu známa, stejně tak mu nebyly sděleny ony důležité důvody, pro které by mohl k takovému postupu přistoupit. V žádosti ze dne 19. 1. 2023 bylo

uvedeno toliko to, že „v rámci tohoto kolidujícího řízení – hlavního líčení by měl být vyslýchán obžalovaný i matka nezletilého.“ Vůbec nebylo zřejmé, koho zástupkyně žalobkyně v trestní věci sp. zn. 24 T 38/2022 zastupuje, z čeho by měla vyplývat nezbytnost její účasti při jednání u Okresního soudu Plzeň-jih, natož aby bylo patrné, proč je účast zástupkyně žalobkyně při tomto hlavním líčení nezbytnější, než účast při jednání nařízeném dříve u Krajského soudu v Plzni (v předmětné věci).

32. Soud tedy projednal žalobu bez přítomnosti žalující strany (§ 49 odst. 3 s. ř. s.).
33. Žaloba není důvodná.
34. Soud stran skutkového stavu rekapituluje, že Krajská veterinární správa Státní veterinární správy pro Plzeňský kraj (dále jen „KVSP“) provedla dne 15. 5. 2019 (veterinární inspektorky MVDr. Veronika Fišerová a MVDr. Zuzana Vavříčková) veterinární kontrolu chovu koní na hospodářství žalobkyně v X. Předmětem kontroly byla životní pohoda (welfare) koní, jelikož žalobkyně se v době kontroly starala o 4 koně (2 klisny, 2 hřebci), přičemž (citace z prvoinstančního rozhodnutí) *„byla pozorována výrazná vyhublost až kachexie všech chovaných koní. Stav zvířat vypovídal o dlouhodobé negativní energetické bilanci. Chovaní koně byli hodnoceni podle mezinárodní stupnice hodnocení tělesné kondice stupněm 1 - 2 na devítibodové stupnici, tj. výrazná vyhublost - kachexie. Obratlové výběžky žebra, kyčelní kosti a kořen ocasu byly výrazně prominentní. Dále byl prominentní kostní podklad kohoutku, ramenního kloubu a krku. Chyběl veškerý podkožní tuk.“* KVSP posoudila skutkový stav věci jako týrání zvířat, které spatřovala v chovu v nevhodných podmínkách dle § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat, nezajištěného krmiva v dostatečném množství a kvalitě dle § 4 odst. 1 písm. c) bod 1. zákona na ochranu zvířat a dále v jiném zakázaném jednání dle § 4 odst. 1 písm. w) zákona na ochranu zvířat vyplývající z § 2 odst. 1 zákona na ochranu zvířat, kde je zakázáno týrání zvířat.
35. Správní orgán I. stupně následně obdržel dne 26. 8. 2019 od KVSP odborné vyjádření s podnětem k projednání přestupku žalobkyně podle specifikovaných ustanovení zákona na ochranu zvířat.
36. Správní orgán I. stupně nesouhlasil s uvedeným právním hodnocení KVSP vysloveném v odborném vyjádření, a proto požádal Ústřední veterinární správu (dále jen „ÚVS“) o přezkum dle § 149 odst. 6 správního řádu. ÚVS se neztotožnila s hodnocením provedeným KVSP a odborné vyjádření změnila. Dle ÚVS (č. j. SVS/2019/138050-G) je nutno skutkovou podstatou kvalifikovat jako týrání zvířat podle § 4 odst. 1 písm. c) bod 1. zákona na ochranu zvířat, neboť *„bylo zjištěno, že všichni chovaní koně jsou ve špatném výživném stavu, který byl vyhodnocen stupněm 1 - 2 charakterizujícím výraznou vyhublost na devítibodové mezinárodní stupnici hodnocení tělesné kondice.“* Speciální skutková podstata dle § 4 odst. 1 písm. c) bod 1. zákona na ochranu zvířat má v daném případě přednost před použitím obecnější právní úpravy podle § 4 odst. 1 písm. k) a w) zákona na ochranu zvířat.
37. Podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat platí: *„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že týrá zvíře nebo utýrá zvíře.“*
38. Podle § 4 odst. 1 písm. c) bod 1. zákona na ochranu zvířat platí: *„Za týrání se považuje z jiných než zdravotních důvodů omezovat výživu zvířete včetně jeho napájení, nestanoví-li zvláštní předpis jinak.“*
39. Podle § 13 odst. 2 zákona na ochranu zvířat platí: *„Každý, kdo chová zvíře v zájmovém chovu nebo se ujal toulavého, případně opuštěného zvířete, odpovídá za jeho zdraví a dobrý stav;*

za splnění této povinnosti se považuje i oznámení místa nálezu obci nebo předání toulavého, případně opuštěného zvířete do útulku.“

40. Stran námitek uplatněných v bodě III. žaloby soud konstatuje, se ztotožnil s tím, co stran této námítky uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, resp. na str. 5 napadeného rozhodnutí. Onoho přestupku se totiž dopustí fyzická osoba bez ohledu na to, jaký vztah má k přestupkem dotčeným zvířatům. Zákon na ochranu zvířat nespojuje odpovědnost za spáchání tohoto přestupku s určitou vlastností, způsobilostí či postavením ve smyslu § 12 zákona o přestupcích a není tedy třeba, aby pachatel byl tzv. zvláštním subjektem přestupku. Ač žalobkyně v inkriminovanou dobu koně nevlastnila, byla minimálně jejich chovatelkou ve smyslu § 3 písm. k) zákona na ochranu zvířat, jelikož se o tyto koně starala, což sama nepopírá. Byla tedy subjektem přestupku.
41. Stejně tak lze konstatovat nepřítomnost žalobního tvrzení stran věci vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 57 A 45/2019. Fakt, že proti žalobkyni je vedeno vícero řízení na úseku zákona na ochranu zvířat proti týrání, sám o sobě bez dalšího neznamená, že správní orgány vedou proti žalobkyni „boj“, jak tvrdí žalobkyně.
42. K námitkám vyjeveným v bodech IV. a V. žaloby soud uvádí následující.
43. Žalovaný na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí přiléhavě konstatoval, že *„skutečnost, že koně odvolatelky (= žalobkyně) byli týráni (...) je konstatováno v odborném vyjádření KVS i v jeho změně provedené ÚVS č. j. SVS/2019/138050-G. V těchto správních aktech je vyhodnoceno, že došlo k týrání zvířat ve smyslu § 4 odst. 1 písm. c) bod 1. zákona na ochranu zvířat.“* Ono odborné vyjádření KVS konstatující týrání koní, které bylo potvrzeno jejím nadřízeným orgánem postupem dle § 149 odst. 5 správního řádu, je pro řízení o přestupku závazné (má povahu závazného stanoviska) a správní orgány rozhodující o přestupku žalobkyně (tedy správní orgán I. stupně a žalovaný) nemají pravomoc ho jakkoliv rozporovat. Odborné vyjádření je závazným podkladem, který ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu nepodléhá volnému hodnocení důkazů.
44. Žalovaný dále konstatoval: *„Zjištění uvedené v odborném vyjádření KVS je podepřeno kontrolním protokolem z kontroly provedené KVS u odvolatelky dne 15. 5. 2019. V něm je zaznamenáno, že stav všech chovaných koní vypovídal o dlouhodobé negativní energetické bilanci. Tito koně byli dle mezinárodní stupnice hodnocení tělesné kondice hodnoceni stupněm 1-2 na devítibodové stupnici, tj. výrazná vyhublost – kachexie. Koně měli výrazně prominentní obratlové výběžky, žebra, kyčelní kosti a kořen ocasu, dále byl zjištěn prominentní kostní podklad kohoutku, ramenního kloubu a krku. Rovněž chyběl veškerý podkožní tuk. V kontrolním protokolu jsou i fotografie zachycující stav zvířat, přičemž zbylé fotografie pořízené KVS při kontrole byly městskému úřadu rovněž doplněny.“* Žalovaný rovněž správně připomněl, že *„kontrolní protokol uvádí zcela konkrétní okolnosti, které byly na místě samém zjištěny, je potvrzen dvěma kontrolory KVS (nikoliv jen jedním) a je doplněn též fotografiemi z místa, které korespondují s učiněnými kontrolními zjištěními.“*
45. Správní orgán I. stupně vycházel při rozhodování nejen z hodnocení zdravotního stavu koní provedeného veterinárními inspektory MVDr. Zuzanou Vavříčkovou a MVDr. Veronikou Fišerovou, ale i MVDr. Jiřím Zeleným, veterinárním lékařem Veterinárního centra s. r. o. v Sušici, a Ing. Janem Šimou, pracovníkem společnosti EQUISERVIS KONZULENT, s. r. o., zajišťující označování a registraci koní, oslů a jejich kříženců, který provedl přesný popis koní, označil je čipem a zajistil u Českomoravské společnosti chovatelů a. s., Ústřední evidence koní ČR, průkazy čtyř koní. MVDr. Zelený předložil

správnímú orgánu výpis ošetření za roky 2016 a 2017, faktury za ošetření z r. 2019 a fotografie žalobkyniných koní z 10. 7. 2019. Žalobkyně pak správnímú orgánu předložila vyjádření MVDr. Zeleného ze dne 29. 7. 2019, v němž je uvedeno mj. toto: „Dne 10.7.2019 byla provedena kontrola koní u pí. K. Ve výběhu byli samostatně dva hřebci a samostatně v jiném výběhu dvě klisny. Byla provedena fotografická dokumentace. Podle mého názoru byli hřebci v kondici 6 dle stupnice BCS (v dobré kondici), u klisen byla kondice mírně nižší. Koně se volně pohybovali po pastvině, neměli žádné známky onemocnění. Srst byla lesklá, podle mého názoru nebyli koně vyhublí. Jedná se o koně na dožití a jsou starší 25 let. Z tohoto důvodu mohou mít také problémy s játry a ledvinami, což může zapříčinit mírně sníženou kondici. (...) Protože koně jsou naprosto nezvladatelní, žijí volně bez zásahu člověka (...), z tohoto důvodu odčervuje pí. K. přípravkem Helmigal plu., který podává v krmivu. Proti tetanu byli koně vakcinováni specialitou Cloteid ve třech booster dávkách, čímž získali dlouhodobou imunitu, proto nebyli převakcinováni každý rok.“.

46. Uvedení veterinární lékaři (MVDr. Zelený, MVDr. Fišerová a MVDr. Vavříčková) a Ing. Šíma se v rámci ústního jednání konaného dne 5. 3. 2020 vyjádřili k fotografiím koní pořízených při kontrole KVSP dne 15. 5. 2019 (foto A) a fotografiím pořízeným MVDr. Zeleným dne 10. 7. 2019 (foto B). V prvoinstančním rozhodnutí na str. 9 a 10 je stran toho uvedeno následující: „Ing. Šíma k obrázku A uvedl: „Není určitě v dobré kondici, ale musíme zohlednit stáří. Pokud má přes 20 let, tak takhle může vypadat za každé situace. Je to složitá otázka.“ Dále uvedl, že v době čipování byli koně o něco v lepším stavu - byli po línání, srst měli letní. MVDr. Zelený ohodnotil obrázek A na kondici 2 až 3, obrázek B na kondici 3. MVDr. Fišerová obrázek A ohodnotila stupněm 2 i při věku starého koně, obrázek B ohodnotila stupněm 3, možná 3 až 4. MVDr. Vavříčková k obrázku A uvedla: „Tady jsou výběžky křížové kosti a jsou reliéfy všech žeber. Vidím, že je zde naplněná břišní dutina, což dělá lepší vzhled zvířete. Ale je tu atrofie pletence ramenního, je zde patrný kostní podklad lopatky. Hodnotím stupněm 2.“ Obrázek B popsala: „Je zde již podstatně lepší stav koně. Dochází k překrytí kostní stavby svalovinou, hlavně je to vidět na pánvi (kostní hrboly kyčelní a sedací). Hodnotila bych ji lepší 3, horší 4 (BCS 9 stupňů).“ MVDr. Fišerová a MVDr. Vavříčková hodnotili stav koně Jessi ze dne 15. května 2019 (obrázek A) stupněm BCS 2 (výrazná vyhublost), MVDr. Zelený stupněm 2 až 3 (vyhublost). Správní orgán tak nemá žádnou pochybnost, že koně byli v předmětné době vyhublí až kachectičtí. Stav stejného koně ze dne 10. července 2019 (obrázek B) MVDr. Fišerová a MVDr. Vavříčková ohodnotili známkou 3 až 4, tj. na hranici lehké kondice, upozorovali tak zlepšení stavu.“. Správní orgán I. stupně si rovněž povšiml disproporce v tvrzeních MVDr. Zeleného (co do kondice koní) při ústním jednání dne 5. 3. 2020 a jeho vyjádření ze dne 29. 7. 2019. Stran toho je v prvoinstančním rozhodnutí uvedeno toto: „MVDr. Zelený však při ústním jednání stav koní ze dne 10. července 2019 vyhodnotil nejdříve stupněm BCS 3 až 4, obrázek B s klisnou Jessi pak stupněm BCS 3, tj. vyhublost. Přitom ve vyjádření MVDr. Zeleného ze dne 29. července 2019 měli být hřebci v kondici 6 a klisny o něco nižší kondici. Inspektorky ohodnotily stav koní na obrázku A a B shodně, ani se neodchýlily od hodnocení ze dne kontroly KVSP, tj. ze dne 15. května 2019. MVDr. Zelený stav koní dne 15. května 2019 hodnotil obdobně jako inspektorky KVSP (stupněm BCS 2 až 3), stav koní ze dne 10. července 2019 hodnotil pokaždé jinak.“.
47. Žalobkyni tak nelze přitakat v tom, že správní orgány „vycházely zejména ze zápisu z kontroly na hospodářství žalobkyně ze dne 15. 5. 2019, ovšem již zcela pominuly další kontrolu a její závěry ze dne 10. 7. 2019“, resp. „zprávu MVDr. Zeleného.“ Naopak, jak vyplývá z citací uvedených výše, správní orgány obou stupňů přihlédly i ke stanoviskům MVDr. Zeleného (vyjeveným v jeho vyjádření ze dne 29. 7. 2019 a při ústním jednání dne 5. 3.

2020) a Ing. Šímy, přičemž mj. správně konstatovaly rozpory ve vyjádřeních MVDr. Zeleného.

48. Jistě, i pro odvolací správní orgán platí, že je rozhodný skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. I přesto, že následně dojde ke zlepšení zjištěného protiprávního stavu, tak předmětem přestupkového řízení zůstává prokázání skutku, který se stal v určité době, a z něj je vyvozována odpovědnost. V souzené věci byl hodnocen přestupek žalobkyně (specifikované týrání zvířat-koní) spáchaný dne 15. 5. 2019, kteréžto jednání konstatovala KVSP ve svém odborném vyjádření, které je pro řízení o přestupku závazné. Závěry KVSP pak byly potvrzeny jejím nadřízeným orgánem (ÚVS SVS) postupem dle § 149 odst. 5 správního řádu. Jak bylo uvedeno výše, správní orgány rozhodující ve věci žalobkynina přestupku nemohou závěry orgánů veterinární správy rozporovat. Nadto, správní orgány nepřistoupily k závěru o tom, že žalobkyniny koně byli týráni jen pasivním převzetím závěrů orgánů veterinární správy, ale zasadily je do kontextu dalších zjištění (mj. ústní jednání ze dne 5. 3. 2020, vyjádření MVDr. Zeleného ze dne 29. 7. 2019, jím předané výpisy ošetření za roky 2016 a 2017 a faktury za ošetření z r. 2019, vyjádření Ing. Šímy).
49. Správní orgány nepřehlédly, že došlo ke zlepšení zdravotního stavu koní [k tomu srov. text na str. 12 prvoinstančního rozhodnutí: „*Správní orgán přihlédl ke skutečnosti, že v období od dne 15. 5. 2019, kdy proběhla kontrola KVSP, do dne 10. 7. 2019, kdy koně kontroloval MVDr. Zelený, došlo k výrazné pozitivní změně kondice koní bez veterinárního ošetření.*“, resp. str. 5 napadeného rozhodnutí: „*I v odborném vyjádření KVS uvedla, že je zřejmé, že do 10. 7. 2019 (vyjádření MVDr. Zeleného s fotografiemi rovněž zaslané k námitkám proti kontrolnímu protokolu) proběhla výrazná pozitivní změna kondice koní, která ale nebyla doložena léčebným zásahem veterinárního lékaře. To vede KVS k závěru, že vyhublost koní zjištěná při kontrole dne 15. 5. 2019 byla způsobena progresivním deletrujícím hladověním. S tím se ztotožnila i ÚVS v potvrzení odborného vyjádření ze dne 5. 10. 2020 (...).*“], avšak na tom, že žalobkyně se dne 15. 5. 2019 dopustila vytykaného pochybení, to nemohlo nic změnit. Lze tak jen přitakat žalovanému, který konstatoval, že „*pro posouzení spáchání přestupku je rozhodující stav koní v době kontroly KVS dne 15. 5. 2019, které však MVDr. Zelený ani další svědek Ing. Šíma nebyli přítomni. Skutečnost, že výživný stav koní se výrazně zlepšil, jak je zachyceno ve vyjádření MVDr. Zeleného a podpořeno jeho fotografiemi ze dne 10. 7. 2019, může svědčit toliko ve prospěch odvolatelky, která se snažila napravit KVS zjištěný závadný stav.*“.
50. Stran námitky, že „*správní orgán pak rovněž nevyhodnotil ani námitky žalobkyně, které vznášela, jak ve vztahu k množství krmiva, tak námitky k samotnému stavu zvířat*“, soud primárně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, kde kasační soud stran kvality žalobního bodu konstatoval mj. to, že „*žalobce je povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost.*“ Zároveň líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být „*toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem.*“ Žalobkynino tvrzení však těmito parametry nevyhovuje. Z ničeho není patrné, co konkrétního má žalobkyně na mysli. Soud proto

může pouze obecně uzavřít, že správní orgány vzaly v potaz vše, co se týkalo stavu zvířat, a správně uzavřely, že ze strany žalobkyně došlo k týrání zvířat vytýkaným způsobem.

51. Stran námitky týkající se porušení zásady *ne bis in idem* se soud ztotožňuje a odkazuje na vypořádání shodné námitky ve správním řízení, konkrétně na str. 11 a 12 prvoinstančního rozhodnutí, kde správní orgán I. stupně mj. uvedl: „*Shodným jednáním může dojít k porušení či ohrožení zcela odlišných zájmů, a tedy ke spáchání správních deliktů stanovených nejen různými právními předpisy, ale navíc i sankcionovaných různými správními orgány. (...) Správní orgán vede řízení s obviněnou pro podezření z týrání koní v souladu s ust. § 4 odst. 1 písm. c) bod 1. zákona na ochranu zvířat, že v období před úřední kontrolou KVSP konanou dne 15. května 2019 z jiných než zdravotních důvodů již delší dobu omezovala výživu u 4 ks koní na svém hospodářství v X. Ze sdělení KVSP vyplývá, že KVSP vede s obviněnou řízení o přestupcích pro porušení povinnosti, které bylo zjištěno při úřední veterinární kontrole ve dnech 15. května 2019 v době od 12:15 hodin do 13:45 hodin a dne 1. července 2019 v hospodářství X, registrační číslo CZ 32072846: a) ve třech případech /ust. § 26 odst. 7 písm. a), § 26 odst. 8 písm. b) a c)/ podle zákona č. 154/2000 Sb. o šlechtění, plemenitbě a evidenci hospodářských zvířat o změně některých souvisejících zákonů (plemenářský zákon), ve znění pozdějších předpisů, b) v jednom případě (ust. § 71 odst. 1 písm. a) podle zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění pozdějších předpisů. Jedním skutkem, tj. chovem koní na hospodářství obviněné v X do dne kontroly KVSP dne 15. května 2019, porušila obviněná různé zájmy a právní předpisy. Chov koní obviněnou vykazoval odlišná jednání (např. týrání koní špatnou výživou x nezajištění označení koní, nevedení registru a nepředání údajů ÚE x nesledování zdravotního stavu koní) s odlišnými následky (vyhublost, tj. utrpení koní x chybějící označení a registr koní, neevidování koní v IZR x nezajištění případné léčby), a proto se jedná i o odlišné přestupky, které navíc spadají do působnosti dvou správních orgánů (MÚ Sušice x KVSP). Z výše uvedeného je zřejmé, že KVSP vede s obviněnou řízení pro zcela jiné přestupky než správní orgán, není tak porušena zásada *ne bis in idem*. Tomuto závěru ostatně nasvědčuje i to, že obviněná by byla za nezajištění označení koní, nevedení registru, nepředání údajů ÚE a nesledování zdravotního stavu postižena i tehdy, pokud by koně netýrала nedostatečnou a nevyváženou výživou.“*- 52. Soud tedy tvrzením, že by byla vůči žalobkyni porušena zásada *ne bis in idem*, nemohl přitakat. Jak správně uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, pokud se žalobkyně dopustila stejným jednáním více přestupků, přičemž každý z nich má v pravomoci projednat jiný správní orgán, pak je na místě, aby o těchto přestupcích příslušné správní orgány rozhodly. Prvoinstanční správní orgán uložil žalobkyni pokutu za porušení § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat, tj. za týrání zvířat. Tomuto přestupkovému řízení nemohlo bránit projednávání jiného přestupku orgánem veterinární správy, byť spáchaným jedním skutkem. V tom nelze spatřovat porušení zásady *ne bis in idem*, neboť se jedná o projednání porušení povinností plynoucích z různých právních předpisů.
- 53. A nedůvodnými soud shledal i tvrzení ohledně výše pokuty (body VI. a VII. žaloby). Předně, není pravdou, že by žalobkyni byla uložena pokuta „*při samotné horní hranici zákonného rozpětí*“. Za přestupek spáchaný žalobkyní bylo možno uložit v souladu s § 27 odst. 12 písm. a) zákona na ochranu zvířat pokutu až do výše 500 000 Kč, zatímco žalobkyni byla uložena sankce ve výši 40 000 Kč (tedy méně než 1/10 zákonného maxima).
- 54. Dále, žalobkyně se omezila pouze na obecná tvrzení o tom, že uložená sankce je zjevně nepřiměřená, neadekvátní, přehnaně tvrdá, likvidační a základním zásadám pro ukládání sankcí v přestupkovém řízení odporující. Neuvedla nic konkrétního, z čeho by soud mohl

vycházet co do důvodnosti takových tvrzení. Za takové situace tak soud stran pokuty konstatuje, že její výši považuje za adekvátní vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu, který byl správním orgánem správně posouzen z hlediska relevantních zákonných ustanovení.

55. Soud pro úplnost konstatuje, že neprovedl žalující stranou navrhované důkazy, tedy prvoinstančním rozhodnutím, odvoláním proti tomuto rozhodnutí, napadeným rozhodnutím, správním spisem ve věci, příkazem KVS č.j. SJS/2018/108462-P, výsledkem žalobkyně ani protokoly z ústních jednání na přestupkové komisi. Důvodem pro takový postup soudu bylo jednak to, že dokazování listinami, které jsou součástí správního spisu (= v souzené věci správní spis, prvoinstanční rozhodnutí, odvolání proti tomuto rozhodnutí, napadené rozhodnutí), se v soudním řízení správním neprovádí, dále to, že by jejich provedení bylo, vzhledem k důvodům, které vedly soud k zamítnutí žaloby, zjevně nadbytečné (= v souzené věci výsledk žalobkyně, příkaz KVS č.j. SJS/2018/108462-P), a konečně fakt, že navrhovaný důkaz protokoly z ústních jednání nebyl žalobkyní nikterak specifikován (datum, čísla jednací). Žalovaná strana provedení důkazů nenavrhovala.
56. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[VI] Náklady řízení

57. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 25. 1. 2023

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu